

— Εἶνε ἄνθρωπος βαθμοῦ· ἠρώτησεν ἡ Λουίζα.

— Περιττὸν νὰ τὸν ἐπανίδῃς· ἡ, τέλος πάντων, καλλίτερον νὰ περιμείνης τὴν ἀνάρρωσίν του, τὴν ὁποίαν πιθανὸν νὰ βραδύνῃ δευτέρα ἐπίσκεψις.

— Τότε δότε μοι τὸ δακτυλίδιον, εἶπεν ἡ Λουίζα.

— Δὲν βαρύνεσαι, τέκνον μου! εἶπεν ὁ Φουκὲ ἀνοίγων μικρὸν σιδηροῦν κιβώτιον, ἐνθα ἔθηκε τὸ ἐνθύμιον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἔλαβεν ἕτερον. «Ἴδου, ἀκριβὴ μου κόρη, ἀδίμας λαμπρὸς, ὁ δὲ ποῖος. ὡς μοὶ εἶπον, ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὴν Ἀγνὴν Σόρρελ. Πῶς ἀστράπτει! λάβε το.

Ἡ Λουίζα ἐφόρεσε τὸν ἀδίμαντα καὶ ἐξέφρασε τὴν περιέργειαν, ἣν ᾔσθάνετο ὅπως μάθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἀγγλου, ὑπὲρ οὗ ἔτρεφε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

«Ἐὰν σοὶ εἴπω τὸ ὄνομά του, εἶπεν ὁ Φουκὲ, «μοὶ ὑπόσχεσαι νὰ μὴ διαφύγῃ τῶν χειλέων σου;»

— Σοὶ ὑπόσχομαι, ἀπήντησεν ἡ Λουίζα.

— Λοιπὸν, ὑπὶλὰβε ψυθυρίζων μυστυριωδῶς ὁ Φουκὲ—ὄνομάζεται Δουξ τοῦ Σμιθ.

Ὁ Δεβιὲ παρουσιάσθη φέρων κομψὴν αὐλικοῦ στολὴν καὶ ἡ Λουίζα ἀπῆλθε πρὸς τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν Σαιντ Ἐνωρὲ δώματά της· Λοιπὸν, Διβεβιέ, τί κέρδη; ἠρώτησεν ὁ Φουκὲ.

— Ἀπολύτως τίποτε, κύριε. Ἀπώλεσα ὅλα μου τὰ χρήματα.

— Τὰ ἰδικά σου; τὰ ἰδικά μου ἐννοεῖς βεβαίως.

— Τέλος, εἶνε τὸ αὐτό. Πάντοτε ἀπετύγχανον.

— Εἶνε λυπηρὸν.

— Ναί· ἀλλ' ἡ κακὴ αὕτη τύχη εἶνε ἀδύνατον νὰ διαρκέσῃ.

— Οὐδένα παίκτην εἶδον μὴ τρέφοντα τὴν ἐλπίδα ταύτην καὶ μάλιστα μετὰ σπουδαίας ζημίας, Ἀλλ' ἐκτὸς σοῦ τίνες ἄλλοι ἔχασαν;

Ὁ Μαρκήσιος Δεκάρ ἔχασε περίπου 90000 φρ.

— Κάλλιστα! Χαίρομαι πολὺ. Τίς ἄλλος;

— Ὁ Δουξ τοῦ Καμβραί, 70000.

— Θαυμάσια! Θὰ τὰ φέρῃ τώρα στενά.